

Arrest

nr. 151 984 van 8 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine te zijn, afkomstig uit Atchoi-Martan, Tsjetsjenië. U bent zowel traditioneel als wettig gehuwd met R. G. (...) (O.V. (...)) en samen hebben jullie 4 kinderen: A. D. (...) (O.V. (...)), M. D. (...) (O.V. (...)), allebei meerderjarig, en verder hebt u nog 2 minderjarige zonen: A'. (...) en I. (...).

Uw voorouders verhuisden in de jaren '30 naar Tsjetsjenië omwille van een aanslepende bloedvete. Daarom bent u, hoewel u van Ingoesjetische origine bent, geboren in Tsjetsjenië. Omwille van uw origine zou u veelvuldig problemen op school en op het vlak van tewerkstelling gekend hebben. Ook uw

kinderen zouden op school gediscrimineerd zijn omwille van hun etnische afkomst. In 2003 overleed uw dochter A". (...). U schrijft haar dood toe aan een medische blunder. Omwille van de aanslepende problemen in verband met discriminatie vatte u al jaren geleden het plan op om de Russische Federatie te ontvluchten, maar u beschikte niet over de nodige financiële middelen. Een verhuizing naar Ingoesjetjië was voor u geen optie; u zou er ook gediscrimineerd worden en dat omdat u dermate lang in Tsjetsjenië gevestigd was met uw gezin. In 2008 had u wel de nodige geldelijke middelen om de Russische Federatie definitief te ontvluchten. U verliet Tsjetsjenië, samen met uw gezin. Op 16 april 2008 vroeg u asiel bij de Poolse autoriteiten. Op 14 mei 2009 kreeg uzelf, evenals uw gezinsleden de subsidiaire beschermingsstatus in Polen.

Omdat er soms spanningen waren tussen Tsjetsjeense en andere asielzoekers, waaronder uzelf, van Ingoesjetische origine, en omdat u vernam dat het in België beter was, verliet u Polen. U verklaarde zich op 21 december 2009 voor het eerst vluchteling bij de Belgische autoriteiten, samen met uw echtgenote. Op 9 februari 2010 ontving u een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), omdat Polen, volgens de bepalingen van de zogenaamde Dublin II-verordening, verantwoordelijk was voor de afhandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Op 23 januari 2015 werd deze beslissing ingetrokken; u ontving een bijlage 26, volgens dewelke België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag. Op 8 januari 2015 hadden uw meerderjarige zoon en dochter zich voor het eerst vluchteling verklaard bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Voor onderhavige asielaanvraag werden de volgende documenten overlegd: uw intern Russisch paspoort en dat van uw echtgenote, uw internationaal paspoort en dat van uw echtgenote, de geboorteaktes van jullie kinderen, uw militair boekje, uw huwelijksakte, uw Poolse "pobyť" (en deze van uw echtgenote en kinderen), een attest waaruit blijkt dat in 1995 uw woning verwoest werd en 2 internetartikels, die algemene informatie bevatten over de situatie in de Noordelijke Kaukasus.

Uit hun verklaringen en administratief dossier, blijkt dat zowel uw echtgenote als uw zoon A. (...) en uw dochter M. (...), zich op dezelfde asielmotieven als uzelf beroepen voor hun aanvragen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In voorliggend geval blijkt op grond van uw verklaringen [CGVS, gehoorverslag dd.19.02.2015, p.2] en de stukken in uw administratief dossier [document 9: groene map: kopieën "pobyť" gezin D. (...) en landeninformatie (blauwe map): info Dublin-unit Polen, dd.06.03.2015] dat zowel u, als uw echtgenote, als uw zoon A. (...) en uw dochter M. (...) op 14 mei 2009 een verblijfsstatus [subsidiaire bescherming] werd toegekend in Polen. In het licht van het gegeven dat Polen zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie waarover het Commissariaat-generaal terzake beschikt en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd, kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die Polen u biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het Commissariaat-generaal, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Polen wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

Dit is in casu niet het geval.

Op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier, stelt het Commissariaat-generaal vooreerst immers vast dat u actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen, wat blijkt uit informatie van de Poolse autoriteiten, waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd, wat blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt [zie COI Focus "POLEN. Asiel in Polen", blz. 10], waarvan eveneens een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. U brengt geen gegevens aan waaruit het tegendeel kan blijken wat uw persoonlijke situatie betreft.

Voorts wijst niets in uw administratief dossier erop dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Polen, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen ingeval van terugkeer naar Polen.

U maakt, wat Polen betreft, gewag van spanningen, die soms uitmondde in een handgemeen, tussen Tsjetsjeense en Ingoesjetische asielzoekers (CGVS, p.11). Het kwam ook tot een conflict tussen uw echtgenote en een Tsjetsjeense vrouw, maar uw echtgenote kreeg bijstand van de administratie (van het opvangcentrum), die ermee dreigde om de politie in te schakelen (CGVS, p.11). U kwam tussenbeide bij een ander incident tussen Ingoesjen en Tsjetsjenen, waarop bewakers ermee dreigden om politie in te schakelen (om het conflict te neutraliseren) (CGVS, p.11). Dergelijke verklaringen wijzen er reeds op dat, voor zover u betrokken raakte bij etnisch geïnspireerde incidenten, de Poolse autoriteiten bereidwillig bleken te zijn om u bescherming te bieden bij eventuele incidenten. Op de expliciete vraag of u in Polen op (afdoende) bescherming zou kunnen rekenen, erkent u dat dit mogelijk wel het geval was, maar u verkoos om door te reizen naar België omdat asielzoekers beter begeleid worden op het vlak van huisvesting en tewerkstelling (CGVS, p.11). Uw echtgenote, van haar kant, verklaarde (CGVS, gehoorverslag G. (...), p.2) dat jullie Polen verlieten omwille van enkele ruzies met Tsjetsjenen. Op de vraag of zij bescherming zocht bij de Poolse autoriteiten, verklaarde zij (CGVS, gehoorverslag echtgenote, p.2) dat dit niet gebeurde, maar het personeel van het opvangcentrum kwam wel tussenbeide als het nodig bleek. Op de expliciete vraag of zij, om één of andere reden, verstoken zou blijven van bescherming door de Poolse autoriteiten, verklaarde uw echtgenote (CGVS, gehoorverslag echtgenote, p.2) dit niet te weten, maar sowieso vonden jullie het raadzamer om naar België door te reizen, aangezien jullie vernamen dat het hier (België) beter is dan in Polen. Uw zoon A. (...) maakte eveneens gewag van problemen met Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, maar afgezien van de vaststelling dat hij de ernst ervan nuanceerde, erkende hij dat jullie nooit beroep deden op de politie (CGVS, gehoorverslag A. (...), p.5). De verklaringen van uw dochter M. (...) ten slotte zijn van dezelfde strekking; ook zij maakt gewag van problemen met Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, maar uit haar verklaringen blijkt dat jullie het niet nodig vonden om bijvoorbeeld politiediensten in te schakelen voor conflicten met Tsjetsjenen (CGVS, gehoorverslag dochter M. (...), p.4). Welnu, uit al het voorgaande kan niet worden besloten dat u en/of uw gezinsleden een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie ten aanzien van Polen of dat jullie aldaar, eveneens om conventiegerelateerde motieven, niet op de nodige bescherming zouden kunnen rekenen. Voor uw verwijzing naar betere opvanginitiatieven voor asielzoekers in België op het vlak van huisvesting en tewerkstelling, kan het Commissariaat-generaal weliswaar begrip opbrengen, maar uit de bijgevoegde informatie, waarnaar reeds eerder verwezen werd, blijkt dat Polen wel degelijk voldoende en accuraat voorziet in initiatieven qua huisvesting en tewerkstelling.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Polen te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met de geldigheid van uw Poolse verblijfstitel.

Op basis van de elementen uit uw dossier, komt het Commissariaat-generaal tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Behalve de reeds besproken "pobyts" (document 9: groene map), brengt u geen documenten aan die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uw intern paspoort, het intern paspoort van uw echtgenote, uw internationaal paspoort, het internationaal paspoort van uw echtgenote, de paspoorten van uw kinderen en deze laatste hun geboorteaktes, bevatten gegevens over jullie identiteit, die hier niet betwist wordt. Uw militair boekje bewijst enkel dat u gekend bent bij de Russische (Sovjet-Unie) militaire autoriteiten. Uw huwelijksakte bewijst louter de formele band tussen uzelf en uw echtgenote, wat hier evenmin ter discussie staat. Een attest, waaruit blijkt dat uw woning in 1995 verwoest werd, heeft enkel betrekking op uw voormalig verblijf in Tsjetsjenië. De internetartikels die u overlegt, bevatten algemene informatie over mogelijke mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, maar hebben geen betrekking op uw situatie in Polen, het land ten aanzien waarvan uw asielaanvraag, in het kader van onderhavige aanvraag, beoordeeld wordt. Bijgevolg mag dan ook gesteld worden dat de door u overlegde documenten niet in staat zijn om de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag in positieve zin te wijzigen.

Volledigheidshalve dient nog te worden vermeld dat ook ten aanzien van uw echtgenote, R. G. (...) (O.V. (...)), uw zoon A. D. (...) (O.V. (...)) en uw dochter M. D. (...) (O.V. (...)) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien zij zich op dezelfde asielmotieven als uzelf beroepen en hun aanvragen eveneens ten aanzien van Polen beoordeeld werden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u over een verblijfsstatus beschikt in Polen en dat u zodoende niet naar uw land van herkomst, in casu de Russische Federatie, mag worden teruggeleid."

De tweede, derde en vierde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede, derde en vierde verzoekende partij, zijnde respectievelijk de echtgenote, zoon en dochter van eerste verzoekende partij, nemen de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede, derde en vierde verzoekende partij wat hun asielrelaas betreft volledig steunen op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door hun echtgenoot/vader.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het verbod van willekeur, van de "*beginselen van behoorlijk bestuur*" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voeren verzoekende partijen wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de "*beginselen behoorlijk bestuur*" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en laatste middel halen verzoekende partijen ten slotte de schending aan van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het "*fair play-beginsel*" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. In verband met de opgeworpen schending van het "*fair play-beginsel*" merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische

en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4.1. In hun verzoekschrift betwisten verzoekende partijen dat zij over een afdoende beschermingsstatus zouden beschikken in Polen.

Vooreerst wijzen verzoekende partijen op hun vrees voor de in Polen geïnfiltreerde Russische geheime diensten, waarbij er geen garanties zijn dat zij hiertegen effectieve bescherming kunnen bekomen. In Polen zijn reeds verschillende malen personen met een beschermingsstatuut gearresteerd, ontvoerd, gedood, enz., en dit door de Russische geheime diensten.

Verder bemerken verzoekende partijen dat hun verblijfsdocumenten in Polen slechts geldig waren tot 20 juli 2011 en dat zij sindsdien geen geldige verblijfsdocumenten meer hebben. Waar verwerende partij stelt dat het statuut dat recht geeft op een dergelijk document, in principe onbeperkt is in de tijd, en dat het vervallen van de identiteitskaart geen gevolgen heeft voor het wettelijk verblijfsrecht dat men heeft in Polen, stellen verzoekende partijen dat deze informatie slechts geldt indien men effectief op het Poolse grondgebied verblijft. Volgens Poolse wetgeving kan men het statuut verliezen indien niet aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Verzoekende partijen menen dat het feit dat zij al verschillende jaren niet meer in Polen hebben gewoond of zijn geweest niet enkel het verlies van hun verblijfsdocumenten tot gevolg heeft, maar ook het verlies van het statuut zelf. Verwerende partij toont geenszins aan dat na jarenlange afwezigheid op het Poolse grondgebied, de subsidiaire beschermingsstatus behouden blijft.

2.2.4.2. Vooreerst merkt de Raad op dat door artikel 4, 5° van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (BS 22 augustus 2013), het artikel 48/5 van de vreemdelingenwet werd aangevuld met § 4, luidend als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.”*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

Voormeld artikel is van kracht sinds 1 september 2013.

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip “reële bescherming”: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Op grond van de verklaringen van eerste verzoekende partij (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/02/2015, p. 2) en de informatie in de administratieve dossiers (zie e-mail “*Dublin-unit Polen*” van 6 maart 2015 (administratieve dossiers verzoekende partijen, stuk 9, landeninformatie, deel 1)) blijkt dat verzoekende partijen de subsidiaire bescherming werd toegekend in Polen.

Uit de administratieve dossiers blijkt verder dat verzoekende partijen actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikken in Polen (zie e-mail “*Dublin-unit Polen*” van 6 maart 2015) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd (zie “*COI Focus*” betreffende “*POLEN – Asiel in Polen*” van 25 september 2014 (administratieve dossiers verzoekende partijen, stuk 9, landeninformatie, deel 2)).

In het licht van het gegeven dat Polen, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan de administratieve dossiers, kan er vanuit worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoekende partijen verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die de Poolse Staat hen biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement

beginsel naleeft, evenals dat hun levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift bemerken dat hun verblijfsdocumenten in Polen slechts geldig waren tot 20 juli 2011 en wijzen op het feit dat zij reeds verschillende jaren niet meer in Polen hebben gewoond of zijn geweest, hieromtrent stellende dat verwerende partij geenszins aantoonbaar dat na jarenlange afwezigheid van het Poolse grondgebied de subsidiaire beschermingsstatus behouden blijft, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat uit de “COI Focus” betreffende “*POLEN – Asiel in Polen*” van 25 september 2014 (administratieve dossiers verzoekende partijen, stuk 9, landeninformatie, deel 2) blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus slechts in bepaalde gevallen kan worden ingetrokken. Het gegeven dat verzoekende partijen sinds 2009 niet meer in Polen zijn geweest, kan volgens deze informatie evenwel geen aanleiding geven tot het intrekken van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen laten na andersluidende informatie bij te brengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn. Door verzoekende partijen worden dan ook geen gegevens aangebracht waaruit blijkt dat zij niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus beschikken in Polen.

Wat betreft de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor de in Polen geïnfiltreerde Russische geheime diensten waartegen de autoriteiten geen afdoende bescherming bieden, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal met betrekking tot hun verblijf in Polen, melding maakten van spanningen tussen Tsjetsjeense en Ingoesjetische asielzoekers en van een minder goede begeleiding op het vlak van huisvesting en tewerkstelling in vergelijking met België, doch niet spraken over de aanwezigheid in Polen van Russische geheime diensten, zoals zij thans aanvoeren in hun verzoekschrift. Dat in Polen reeds verschillende malen personen met een beschermingsstatuut werden gearresteerd, ontvoerd en gedood door Russische geheime diensten, betreft voorts een blote bewering die door verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Met deze niet gestaafde beweringen maken verzoekende partijen dan ook niet aannemelijk dat er voor hen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat omwille van de aanwezigheid van Russische geheime diensten in Polen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen erop wijzen dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49 en 52” van de vreemdelingenwet die “*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*” omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast, dat de feiten zoals ze voorliggen, bepalend zijn om iemand als vluchteling te erkennen, dat hun asielrelaas ten eerste als geloofwaardig dient aangenomen te worden, dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van een asielaanvraag, dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen, dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes niet van aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden, dat zij bij hun feitenrelaas blijven dat overeenstemt met de werkelijkheid en dat “*hen niet ten kwade geduid (kan) worden dat zij in de geschetste omstandigheden, zich niet nog langer in gevaar hebben gebracht om nog de nodige bewijsstukken te verzamelen/meer informatie te bekomen*”, stelt de Raad vast dat dit betoog blijk geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Immers wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen in de bestreden beslissingen op zich niet betwist. Nergens wordt door verwerende partij een motivering gehanteerd die betrekking heeft op onjuistheden, tegenstellingen of lacunes in de verklaringen van verzoekende partijen, noch kan uit de bestreden beslissingen worden afgeleid dat van verzoekende partijen werd verwacht dat zij zichzelf “*in de geschetste omstandigheden*” nog langer in gevaar zouden hebben gebracht om meer bewijsstukken of informatie te bekomen.

2.2.6.1. Verder opperen verzoekende partijen nog dat *in casu* geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat verwerende partij zich beperkt heeft tot de bewering dat zij geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat de uitkomst van hun asielaanvraag incorrect is, en dat daarom geen nieuw onderzoek zal plaatsvinden. Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel berust alles op een eenzijdige bewering die evenwel niet strookt met de werkelijkheid. In haar beslissingen werpt verwerende partij zomaar ten onrechte tal van zaken op, zogezegd ten nadele van verzoekende partijen, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van hun asielaanvraag door verwerende partij. Volgens verzoekende partijen berust alles op “*eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten*”.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij alle door verzoekende partijen aangegeven feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom

verzoekende partijen noch in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.9. – en dat er geenszins sprake is van *“eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen wijzen op de aanhoudende problemen in hun land van herkomst, met name de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, wijst de Raad erop dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partijen in Polen de subsidiaire beschermingsstatus genieten en dat nergens uit blijkt dat de bescherming die door Polen wordt verleend heeft opgehouden te bestaan, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn of dat zij ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zouden lopen. Verzoekende partijen hebben dan ook geen belang om de redenen die hen ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken.

2.2.8. Gelet op wat voorafgaat kan Polen in hoofde van verzoekende partijen derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

Verzoekende partijen tonen verder niet aan dat zij bij terugkeer naar hun eerste land van asiel, met name Polen, een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.2.9. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van de administratieve dossiers, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier eerste en tweede verzoekende partij, stukken 8 en 9; administratief dossier derde verzoekende partij, stukken 8 en 9; administratief dossier vierde verzoekende partij, stukken 8 en 9) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 19 februari 2015 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN ,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT